

بررسی همگونی واجی در گونه اصفهانی بر اساس نظریه خودواحد

فرشته مهدوی*
دانشجوی کارشناسی ارشد زبان شناسی همگانی دانشگاه اصفهان

چکیده

واج‌شناسی خود واحد^۱، یکی از انگاره‌های واج‌شناسی غیر خطی در چهارچوب واج‌شناسی زایشی است. در واج‌شناسی خود واحد هر عنصر واجی دارای یک ساختار درونی از مشخصه‌های واجی است که به صورت سلسله مراتبی مرتب شده‌اند. با توجه به بازتابی غیر خطی مشخصه‌های واجی، فرایندهای واج‌شناختی در واج‌شناسی خود واحد از رهگذر عمل‌های غیر خطی نظیر گسترش و قطع، تحلیل می‌شوند. با توجه به اینکه تاکنون فرایندهای واجی گونه‌ی فارسی اصفهانی در قالب نظریه خود واحد بررسی نشده است، مقاله‌ی حاضر به توصیف و تحلیل فرایند همگونی واجی در گونه‌ی فارسی اصفهانی می‌پردازد. این کار به شیوه‌ی توصیفی-تحلیلی انجام شده است. داده‌ها از گویشوران بومی که افراد سالخورده و قدیمی بازار میدان امام اصفهان می‌باشند گردآوری شده است. آوانویسی کلمات بر اساس جدول (International Phonetic Alphabet) IPA صورت گرفته است. در مواردی، صرفاً قاعده واجی بر اساس مدل SPE ارائه شده است.

کلیدواژه واج‌شناسی خودواحد، طرح کلمنتس، همگونی همخوانی، هماهنگی واکه‌ای.

* fereshte-mahdavi-60@yahoo.com
1- Autosegmental Phonology.